

at vi kan bevare dialogen med parlamentarikerne, som jo er meget forskellige, og hvor nogle af dem jo sådan set slet ikke går ind for aktionen i Tjetjenien.

Formanden:

Hr. Per Stig Møller som ordfører.

Per Stig Møller (KF):

Må jeg straks sige til det sidste, at fordi et mindretal i Dumaen ikke går ind for aktionen, betyder det jo ikke, at aktionen ikke finder sted i Tjetjenien. Så jeg kan godt sige, at Det Konservative Folkeparti ønsker at opretholde presset. Man har ansvar det sted, hvor man sidder, og vi sidder altså i den parlamentariske forsamling, og dér kan vi ikke bare blæse på vores ansvar, fordi man ikke kan få det igennem med ministerkomiteen. Så jeg er ked af at høre, at Venstre nu opgiver sin aktion for at få skabt fred i Tjetjenien og respekt for menneskerettighederne. Men vi fastholder vores synspunkt.

I overmorgen højtideligholdes i Rom 50-året for den europæiske menneskerettighedskonvention, og der er derfor god grund til, at Folketinget i dag drøfter, hvordan det så går med Europarådet inden for menneskerettighedsområdet. Og svaret er: Jo, tak. Det går godt. Ja, det går så godt, at EU nu overvejer et charter, som allerede er diskuteret, som skal bestemme EU-borgernes rettigheder. Det gør det ved omhyggeligt i artikel 51, stk. 3, at fastslå, at i det omfang EU-charterets menneskerettigheder svarer til dem, Europarådets konvention garanterer, er formålet med EU's de samme som Europarådskonventionens.

Yderligere fastslår artikel 52, at intet i EU-charteret må fortolkes som en indskrænkning af menneskerettighedskonventionen. Det må betyde – og det beder jeg ministeren bekræfte – at EF-Domstolen skal følge Menneskerettighedsdomstolen, så vi ikke får en konflikt på dette område mellem to instanser i Europa.

Menneskerettighedsdomstolen har været en så stor succes, at den i kølvandet på den store udvidelse af medlemskredsen efter socialismens og Sovjetunionens sammenbrud er blevet gjort permanent og har fået sit sagsantal fordoblet fra år 1997 til år 2000. Det betyder selvfølgelig, at der har måttet bruges flere ressourcer, og her finder vi det betænkeligt, at det udelukkende er sket ved omprioritering af Europarådets midler. Det vil sige, at pengene til at styrke menneske-

rettighederne er taget fra andet arbejde inden for Europarådet.

Det kan gå for en tid, og Europarådet kan godt tåle at blive slanket lidt, men det bliver jo ikke ved med at gå. Til sidst er vi inde ved benet, og dér er vi jo nok nu. Derfor må medlemsstaterne, herunder Danmark – og jeg er glad for at høre ministerens indstilling til sagen – regne med at komme til lommerne meget snart.

I dag er der 12.000 ubehandlede sager, og det kan man altså ikke være bekendt, hvis man ikke vil gøre klageadgangen til Menneskerettighedsdomstolen til en narresut. Men det betyder selvfølgelig ikke, at domstolen ikke også selv kan modernisere og revidere sit arbejde og sine arbejdsmetoder, sådan som højesteretsdommer Peer Lorenzen har foreslået det i Berlingske Tidende i dag.

Menneskerettighedsdomstolen er ikke blot noget, der klages til fra lande, hvor man i forvejen forventer, at menneskerettighederne har det svært. Der klages faktisk også fra Danmark over Danmark, og der er i år afsagt fem domme over Danmark for langsom og rettergang. Det kan vi jo ikke være bekendt. Det er faktisk kræven- de at have en sag kørende ved domstolene og direkte ødelæggende, hvis den trækker ud. Derfor er dommene over Danmark velfortjent, og Danmark må tage sig sammen, for vi skal ikke dømmes igen.

Europarådet har jo i de forløbne 50 år arbejdet videre med en lang række ting, og på det seneste har man nu et forbud mod forskelsbehandling. Hvad det angår, skal protokollen om forbud mod diskrimination undertegnes i Rom i morgen eller i overmorgen. Og jeg vil godt spørge ministeren, om også Danmark undertegner denne protokol.

Af nyere landvindinger, som bør nævnes, er der konventioner mod korruption, om udlændinges adgang til deltagelse i det politiske, hvor de bor og arbejder, om regionale sprog og mindretalssprog.

I mange af de nye medlemslande havde mindretallene det svært førhen med deres ret til at bruge deres sprog. Mange af dem skulle tvinges til at skifte navn oven i købet af etniske grunde, og ingen kunne få undervisning i deres oprindelige sprog. Et af de seneste eksempler er jo de tragiske begivenheder i Kosovo, hvor kosovoalbenerne ikke måtte undervises på albansk.

Men nu er vi kommet så vidt, så det albanske mindretal i medlemslandet Makedonien har fået sit eget universitet, hvilket næppe var sket